No. 44. 1848.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 12 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

WEENEN, den 6. April. Berigten uit Presburg van den 2. melden, dat de bevolking van Hongarije over het algemeen gestemd is tegen den oorlog met Italië, en dat de keizer dus niet te veel zoude moeten rekenen op de Hongaarsche troepen of vrijwilligers. — Te Pesth zou in den nacht van den 31. in eene opentlijke zitting op het vrijheidsplein *de onafhankelykheid van Hongaryen*, met aartshertog *Stephanus* tot koning zijn uitgeroepen. Men gelooft, dat, al ware zulks zoo, de latere inwilligingen des keizers dit gebeurde zoude doen vervallen.

TRIEST, den 30. Maart. In Pola heeft eene grove vergissing plaats gehad: De Lloyd'sche stoomboot *Mahmudie*, welke troepen naar Pola voerde, werd bij het inkomen der haven, door misverstand door het kasteel beschoten. Eenige officieren en vele andere personen worden deels gedood, deels gewond. Het schip is zoodanig beschadigd, dat het de terugvaart niet kan ondernemen.

KEULEN, den 8. April. In de *Berl. Ztgs*, *Halle* werden dezer dagen, al zulke net gekleede jonge heeren, die zich zoo ijverig in het openbaar de zaak der arbeidende volksklasse aantrekken, dringend uitgenoodigd, om door daden de opregtheid hunner beginselen te bewijzen en ten spoedigste hunne schoenmakers- en kleedermakers-rekeningen te voldoen.

— In Koppenhage is de geestdrift ten top gestegen; van alle kanten stroomen vrijwilligers te zamen. De burgers zullen de rust der stad handhaven. Geen enkel soldaat bevindt zich meer in de hoofdstad. Den 5. zal de koning zelve zich naar het leger begeven.

— Rusland doet een stap tot emancipatie. Bij een keizerlijk besluit van 15. Maart wordt aan de booren en lijfeigenen het regt toegekend, om vaste goederen te mogen bezitten.

— Het berigt, dat 300 Polen, die getracht hadden het koningrijk Polen binnen te dringen, gevangen zijn genomen, wordt bevestigd.

— Een onzer bladen meldt, dat bij de belegering van Santem, de Circassiers 's nachts een onverwachten uitval deden en het derde gedeelte van het Russische leger neêrsabelden. Drie generaals en 150 officieren zouden op het slagveld zijn gebleven. *Schamyl* had als een leeuw gestreden.

ITALIE.

— De Milanezen hebben een adres aan *Pius IX* gerigt; daarin schenken zij, en te regt, den Paus de eer der beweging, welke hen tot de overwinning en de vrijheid geleid heeft.

— Te Milaan en te Turijn had men het plan, om een Italiaans eedgenootschap op te rigten, waarvan de zetel Rome en het opperhoofd de Paus zoude zijn.

NEDERLANDEN.

— De *Staats-Courant* meldt, dat ingevolge koninklijke beschikking, de heer *Arriens*, gepensioneerd schout-bij-nacht, op den 20. Maart jl., de betrekking van buitengewoon adjudant des konings hervat heeft.

— Jhr. *van Panhuys*, lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal en regter in de regtbank te Winschoten, heeft zijn ontslag genomen uit laatstgemelde betrekking.

— Wij ontvangen van eene geachte hand mededeeling van den volgenden brief uit Milaan over de jongste voorvallen aldaar. De geëerde inzender staat ons borg voor de geloofwaardigheid van den schrijver van den brief. Zulk eene verzekering is wel noodig bij het lezen der gruwelijke bijzonderheden, die in den brief vermeld staan.

MILAAN, 26. Maart 1848.

Er zijn hier zaken van het grootste gewigt voorgevallen, zoo als gij welligt reeds door de dagbladen vernomen hebt; ik denk echter, dat gij kunt verlangen eenige bijzonderheden te vernemen, betreffende de gebeurtenissen, welke onze dierbaarste belangen omvatten.

Zaturdag den 18., tegen 12 ure, had er eene buitengewone volks-ophooping in de straat Corsia del Servie plaats, het volk naderde het gouvernements-paleis, alwaar het door de wacht met eenige snaphaanschoten ontvangen werd. Deze werd weldra ontwapend; het volk trad binnen en geleidde den vice-president naar het Broletto, ten einde er de burgerwacht aan te stellen en de politie in handen der provinciale delegatie over te geven.

Toen trad de militaire bezetting uit het kasteel en de volksstoet werd alzoo genoodzaakt bij de Monte Napoleon stil te staan en in het huis Vidiserta te treden. Op het verschijnen der cavallerie, verhief zich een algemeene kreet: Te wapen! naar de barricaden! naar de daken! naar de vensters met steenen; enz. en mannen en vrouwen vervulden deze zending met moed. Eenige geweerscholen uit het volk troffen de soldaten en van dat oogenblik af aan begon de worsteling tusschen volk en troepen, nagenoeg 15 duizend man sterk.

Kanon, geweervuur, bommen, vuurpijlen, brandstichting, moord en alles wat ge u het verschrikkelijkst kunt verbeelden, waren de middelen door den vijand, van genoemden Zaturdag af tot den daarop volgenden Woensdag den 22. ten 10 ure des avonds, aangewend. Het volk beantwoordde die met de alarmklok, met barricaden, met steenen en met het klein aantal voorhanden zijnde jagtgeweren; maar met volharding en eensgezindheid verkreeg het de overwinning in eenen strijd, door allen als roekeloos en vermetel beschouwd — zoo groot was de ongelijkheid der middelen!

Tegen 10 ure hierboven vermeld vlugtte de generaal en chef *Radetski* uit het kasteel, na alvorens alle mogelijke wreedheden tegen de gevangenen, waarvan de meeste weêrloos, te hebben gepleegd. Ten einde hunne marteling kwellender te maken, werden zij met helsch uitgedachte kunsten ter dood gebragt.

Vrouwen heeft men door kruid, in het vooraf geopende ligchaam, doen springen; kinderen werden in het bijzijn hunner ouders, bij de beenen gevat, met het hoofd tegen den muur doodgeslagen; zulke en meer andere barbaarschheden zijn begaan, die men niet gelooven zou, indien men er geen ooggetuigen van was. Ik zwijg van de plunderingen en vernielingen en van de opzettelijke brandstichtingen door de troepen; alleen zal ik u zeggen, dat in een huis niet ver van mij (bij de brug Vatalino), hetwelk in brand gestoken werd, de vrouwen met hare kinderen aan de vensters wanhopend om hulp riepen en aldaar door de barbaren, die zich in dit schouwspel verlustigden, met een hagel van kogels werden begroet, in dat huis alleen verloren alzoo vijf menschen het leven. De vermelding dezer onmenschelijkheid zal door de geschiedenis worden bewaard en de haren ten berge doen rijzen.

Tegenover deze moordenaren waren *Attila* en *Barbarossa*, *Ganimeden*; het moet echter worden gezegd, de snoodheid ging uit van den maarschalk *Radetski*, een grijsaard vol ondeugden en met schulden beladen, die het niet over zich konde verkrijgen, om een land te verlaten, waarin hij zijne ongeregeldheden zoo zeer den ruimen teugel konde vieren. Wat de soldaten aangaat, die het meest het gebod tot moorden nakwamen, het waren de Kroaten, een ras, noch mensch, noch beest, maar beide naturen en daarvan alleen den slechten kant in zich vereenigende. Ga eens na, dat men in den tasch van deze cannibalen vrouwenhanden heeft gevonden, door hen afgesneden om eenige ringen te stelen. Het volk daarentegen was niet minder menschelijk in de overwinning, dan heldhaftig in den strijd, en gaf wit brood aan deze onmenschen, welke vroegen *wat het was*. Van al de gevangenen werd het leven gespaard. Daarom is de revolutie te Milaan de schoonste bladzijde in de geschiedenis van Italie, en misschien van de wereld; zoowel wegens de ongehoorde dapperheid van het Milanesche volk, als om zijne goedheid en edelmoedigheid jegens de overwonnenen.

Gij kunt u geen denkbeeld vormen wat Milaan in dit oogenblik is — meer dan 5 à 6 duizend barricaden in de straten; eene menigte gewapenden vervolgt den vijand van alle kanten. Como, Brescia, Bergamo, Cremona, Pivia en alle provinciën zijn in opstand, en de troepen zijn gedeeltelijk gevangen, gedeeltelijk gevlugt.

Heden komt de Piemontesche krijgsmagt ons te hulp, en men hoopt, dat door den steun van een geregeld leger en den opstand, welke zich ook over het Venetiaansche en over Italiaansch Tyrol heeft uitgebreid, deze barbaren zullen gedrongen worden, de wapenen neder leggen en de toppen der Alpen over te trekken, om hier nimmer weder te verschijnen. Ook de hertogdommen Modena en Parma zijn in opstand.

Terwijl *Radetski* nog heer en meester was van alle toegangen der stad, werden alle toe- en afzendingen van den post aangehouden en verbrand. (*Amst. C.*)

INGEZONDEN STUKKEN.

Onverschilligheid in zake van staatkunde.

In Nederland is eene gelukkige omwenteling zonder bloedstorting tot stand gebragt, waarbij de omkeeringen in het buitenland echter niet zonder invloed zijn geweest. Nu toch is een stelsel gevallen, dat sedert 1830 en reeds vroeger den schuldenlast aanmerkelijk verzwaard, daardoor den druk der belastingen vermeerderd, de financien in de war gebragt heeft, en dat in 1840 door de regering zelve werd erkend op *misrekening* en *teleurstelling* te zijn uitgeloopen. Sedert bleef de bovendrijvende côterie halstarrig alle mede-regering aan de burgerstanden weigeren, *intrigueerde* onder het tegenwoordig, bespottelijk kiesstelsel zoo zeer, dat een VAN NES VAN MEERKERK een THORBECKE zelfs, uit de Tweede Kamer der Staten-Generaal werd gedreven, belette en onderdrukte in 1845 het petitionneren voor de grondwets-herziening, en stelde de rust des lands op het spel, door eene algemeene ontevredenheid heerschend te maken. — Slechts drie weken had het geduurd, dat de regeringen van achteruitgang in Europa opvolgend instortten, of ook Nederland volgde de algemeene beweging na, wat de goede zijde dier beweging betreft. Is het echter eervol voor de natie, is het verstandig en heilzaam aldus de impulsie, die van buiten komt, af te wachten om staatkundige hervormingen in te voeren?

Had men vroeger gehoor gegeven aan den waardigen VAN NES VAN MEERKERK, zouden wij dan niet voordeeliger met Belgie hebben afgerekend en nu geen 36 millioen rente te betalen hebben? Had men vroeger naar de stem des volks in zijnen waardigen vertegenwoordiger Mr. D. DONKER CURTIUS geluisterd, ware de ontevredenheid dan zoo algemeen onder alle klassen van ingezetenen doorgedrongen? Had men zelfs in 1845 nog, het voorstel van het edele *negental* niet geheim en openlijk tegengewerkt en onderdrukt, ware de spanning dan wel ooit zoo groot geworden, en het dierbaar vaderland zóó nabij den afgrond gebragt?

Dan hadden wij reeds voorlang die instellingen, waaraan nu, in deze crisis, nog moet gearbeid worden, waaraan BELGIE zijne tegenwoordige kracht en eensgezindheid te danken heeft, waardoor zich alle partijen om de regering scharen, om de regeringloosheid te weren, EN BIJ GEMIS VAN WELKE INSTELLINGEN, *de liberalen naar eene omwenteling, als naar eene uitkomst zouden hebben uitgezien.*

Intusschen wanneer de gevallen behoudspartij het vaderland onder schulden en daardoor vermeerderde belastingen schier deed bezwijken, wanneer die partij de heerschappij van gunstelingen handhaafde en de groote meerderheid der natie in onmondigheid hield, wie anders heeft daartoe medegewerkt, dan die groote meerderheid der natie zelve!

OP CORSIKA 1820.

—

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Om mij deze zoete woorden te zeggen, had Gianetta haar mond tot mijn oor genaderd, haar adem verwarmde mijn gezigt, zij rustte in alle vertrouwen bij mij. Den arm om hare buigzame gestalte geslagen, voelde ik haar hart kloppen. Bij het licht der maan onderscheidde mijn blik onder de plooijen eener doorschijnende japon, eenen blanken en weelderigen boezem. Er zijn oogenblikken, in welke de meest vaste besluiten vergeten worden! Ik deed mijne lippen die van Gianetta naderen:

- Karel! zeide zij op een smeekenden toon, die mij weder tot mij zelven bragt.

Ik wierp mij eensklaps terug, en zeide kortaf:

- Laat ons vertrekken!

- Nu reeds? hernam Gianetta met een vreemden nadruk.

Na eene pause naderde zij mij weder, en vervolgde met eene brandende kracht, naauwelijks adem halende:

- Laat ons nog niet vertrekken, hier wil ik, dat gij geheel en al in mijn hart leest, o! Karel! Kon mijn hart weerstand bieden aan het edele van uw gedrag jegens mij? Moet men mij van zwakheid beschuldigen, terwijl de liefde de plaats der dankbaarheid heeft ingenomen? Karel, ik bemin u, niet als een vriend, niet als een broeder: ik bemin u met al de krachten mijner ziel; beschik over mijne eer, mijn eenigste goed in de wereld; dat ik uwe minnares, uwe beminde zij! o! Waarom kan ik u ook mijn bloed en mijn leven niet geven!

En ik voelde hare bevende lippen de mijne zoeken, en haren kloppenden boezem op mijne borst rusten.....

Een man stond voor ons, die ons wonderlijk aanzag..... Het was mijn vriend Beppo Regovera: ik had hem weldra herkend; maar ik dacht er niet aan, om hem naar nieuws te vragen, toen ik de lijkachtige bleekheid zag, die zich op het gelaat van Gianetta vertoonde. Eene koortsachtige rilling doorliep al hare leden.

- Vrees niets, mijne lieve, zeide ik haar op den zachtst mogelijken toon, het is mijn vriend Beppo.

Zij stootte mij woest van zich af, zeggende:

- Laat mij.

Toen rees zij met eene wanhopige poging op, en riep, aan de voeten van den balling vallende, uit:

- Mijn vader! mijn vader!

- Margaretha! zeide Beppo met eene verschrikkelijke stem:

Er was een oogenblik van stilzwijgen, dat slechts afgebroken werd door de tranen van Gianetta, die aan de voeten des ballings snikte. Wat mij aangaat, verdoofd en bedwelmd door dit tooneel, bragt ik mijne hand werktuigelijk aan het gevest van mijn sabel, die ten halve uit de scheede ging. De voorzorg was onnoodig, want Beppo beurde Gianetta met de hand op, kuste haar op het voorhoofd, en zeide op een vaderlijken toon tot haar:

- Mijn arm kind, gij hebt mij dan niet vergeten!

Op deze woorden, geloofde ik dat de scherpzinnigheid van mijnen vriend geheel en al verloren was, en dat hij nog steeds het verhaal, dat hem een hoog denkbeeld van mijne deugd gegeven had, voor oogen had; maar mijne begoocheling was slechts van korten duur, want toen ik hem naderde, om hem met zijne aankomst geluk te wenschen, fluisterde hij mij zachtjes in het oor:

- Ik was daar, ik heb alles gehoord, en dat redt u het leven.

De vonkelende blik, waarmede hij deze woorden vergezelde, zeide mij genoegzaam, dat hij geen enkel oogenblik tusschen de vaderlijke liefde en de vriendschap zou gewankeld hebben, zonder het toeval, door de Voorzienigheid gezonden, dat hem de geheele onschuld van mijn gedrag had ontsluijerd.

Na eene pause hernam hij:

- Ik ga met u naar de stad terug. Ik moet uwe moeder zien, Gianetta; ik zal mij zelven doen kennen, wanneer ik dat gepast oordeel; gij zult slechts zeggen, dat ik een balling ben, aan wien gij de gastvrijheid hebt toegestaan.

De gebiedende toon, op welken Beppo dit zeide, bewees genoegzaam, dat hij geene tegenspraak zoude dulden; ik onderwierp mij, en wij gingen, in een somber zwijgen, weêr op weg. De diepe kennis die ik had van de gestrengheid van Beppo, wierp mij in eene vreemde vrees; ik twijfelde niet, of hij peinsde op eenige wraak omtrent zijne vrouw en meer dan eenmaal, onder het loopen, verweet ik mij bitter, dat ik den balling geholpen had om de vervolgingen der Corsikaansche voltigeurs te ontkomen, daar ik een verschrikkelijk voorval duchtte.

Ik had Gianetta nog al eene aardige woning gegeven, het was een klein huisje aan het einde van de noordervoorstad van Bastia, waar zij met hare moeder woonde, die, alles wel beschouwd, nog al eene goede vrouw, van een pleizierig humeur, hoewel zeer belangzuchtig, was. Mevrouw Capra maakte ons open; haar gelaat schitterde. Zij kondigde ons een fijn soupétje aan, waarvan zij haar deel wel hoopte te nemen, want zij was een lekkerbek, en hield zeer veel champagne. Mevrouw Capra scheen verwonderd, toen zij zag, dat wij niet alleen waren, en vroeg mij, wie degene was, die ons vergezelde. Het gelaat van onzen gast was zorgvuldig verborgen in de plooijen van zijn mantel.

- Het is een arme duivel, zeide ik tot haar, aan wien ik voor van nacht herbergzaamheid heb toegestaan.

- Men zal ze hem geven, en een goed maal op den koop toe, voegde mevrouw Capra er bij, op een toon, die zeer ten gunste van hare vrijgevigheid zou gepleit hebben, had ik de kosten van de huishouding niet betaald. Kom binnen, kom binnen, mijn vriend, wij zullen ons aan tafel zetten, dat zal en partijtjen van

JA, DE ONVERSCHILLIGHEID DER NEDERLANDERS IN ZAKEN VAN STAAT, HUNNE VERWIJDERING VAN HET OPENBARE LEVEN, HUNNE ZUCHT TOT GEMAK EN HUNNE GEDWEEHEID HEBBEN DE MEERDERHEID MEDEPLIGTIG GEMAAKT AAN DEN TOESTAND, WAARIN WIJ NOG VERKEEREN. Had de burgerstand niet gebukt voor de aanzienlijken en door onverschilligheid hun ruimte van handelen gelaten, dan had de gevallen coterie niet zoo lang op het kussen kunnen blijven, en ware de tegenwoordige crisis voorgekomen.

Verkwistend is de schuldenlast door de gevallen partij vergroot en *daardoor* de zwaarste slag aan het nationaal crediet toegebragt. Ware die schuld niet zóó groot en had men hier de spanning eener staatkundige wedergeboorte reeds achter den rug, dan ware Nederland thans het gezegende plekje gronds geweest, dat bij den staat van algemeene gisting, het heerlijkst voorbeeld voor Europa zou hebben opgeleverd, dat van welvaart en van orde in de vrijheid! Onze nationale schuld had dan meer crediet gevonden dan eenig ander effect en ware niet zóó schrikbarend gedaald als thans het geval is. Hoe velen, zelfs aanzienlijken, zijn daardoor nu reeds tot armoede gebragt, en hoevele bankroeten zullen er nog volgen? Vele behouders zelve plukken thans de wrange vruchten van hun verderfelijk stelsel dat geheel Europa aan verwoesting heeft blootgesteld, dan helaas! die behouders vallen niet alleen, vele onschuldigen, vele liberalen zelfs worden in hun val medegesleept, en dragen de straf der medepligtigheid, welke hunne lafheid en onverschilligheid op hen doen kleven.

Neringdoenden en kooplieden, landbouwers en fabriekanten hebt gij nog niet geloofd, dat *ieder* burger het hoogste belang heeft bij de algemeene zaak? Zult gij nog langer onverschillig blijven, omtrent uwe regten en vrijheden, omtrent uwe geldelijke aangelegenheden en de mannen, welke alles besturen? Helaas! de vroegere onverschilligheid was het behoud der behoudspartij, de voortdurende onverschilligheid zal aan die nog niet uitgeroeide partij de gelegenheid laten, om het tegenwoordig ministerie te belemmeren en van deszelfs kracht te doen verliezen.

Nog riekt men den ouden zuurdeessem; de een wil zich niet op den voorgrond stellen, zooals men zich bij voorkeur uitdrukt, de ander heeft voor zijne nering, dat hij klanten onder de aristocratie zal verliezen, een derde vreest eventuele reactie, een vierde is natuurlijk beschroomd en zóó blijven de liberalen van elkander verwijderd en met over elkander geslagen armen den loop der gebeurtenissen lijdelijk afwachten! Vereenigt u in staatkundige clubs tot ondersteuning der tegenwoordige ministers, volgt alom in ieder stad en dorp het voorbeeld van de Amstel-Societeit, sluit u aan en de aristocratie zal niets tegen u vermogen! Zij heeft u meer noodig, dan gij haar. Alle rijkdom ontstaat uit arbeid en het bezit van grondstoffen. De waarborg voor het jaarlijksch inkomen van de kapitalisten is gelegen in de nijverheid van allerlei aard van de middelstanden en van de volksklasse. Zij hangen van u af en gij weinig van hen. Vereenigt u, en gij zult sterk zijn; blijft beven, u van het openbare leven terugtrekken, en uwe kracht zal even onbeduidend blijven, als zij immer was. Geeft uw verlangen naar vrijzinnige instellingen te kennen in adressen, door duizenden onderteekend: even als de Britsche constitutie zulks toelaat, en ook de Nederlandsche niet verbiedt.

Geeft het in die adressen te kennen, dat het tegenwoordig ministerie het vertrouwen van de groote en beste meerderheid der natie bezit, en welke instellingen gij verlangt. Verbreekt de geheime woelingen der aristocratie, en zorgt dat de dageraad der vrijheid, welke de geliefde Oranje-Vorst, den 15. Maart ll. deed opgaan, in Nederland niet weder verduisterd worde. Blijft waakzaam en nog eens, vereenigt u. Eendragt maakt magt is de oude spreuk der vaderen, alleen de onverschilligheid kan tot aller ondergang leiden.

B.

Hetgeen de heer ROBIDÉ VAN DER AA, in de *Kamper Courant* van Donderdag 6. April 1848, heeft kunnen goedvinden ter plaatsing in te zenden, betrekkelijk onzen stadgenoot Mr. A. F. SIFFLÉ, heeft alhier eene algemeene verontwaardiging en een medelijdend schouderophalen verwekt, zoo om den lagen toon en laffen stijl, als de gemeene taal waaruit men niet ligtelijk een Lid der Regtbank, of een zoogenaamd dichterlijk vernuft zoude kunnen onderkennen.

Het ware beter geweest, dat de heer ROBIDÉ VAN DER AA, als toch op reis zijnde, (volgens eigene aankondiging) zich in Zeeland had begeven, om zich te overtuigen, hoedanig de heer SIFFLÉ, als man van uitnemende geestvermogens, geacht en geëerd wordt, en ook den heer ROBIDÉ VAN DER AA tot voorbeeld zoude kunnen strekken, van echte nederigheid, terwijl zijne vrijheid in staatkundige gevoelens wel geene de minste bedenking zal lijden.

Voorzeker! de heer ROBIDÉ VAN DER AA, zoude bij dit alles, als man van eer, zijne schampere, ongerijmde, in meer dan gewone drift ter nedergestelde uitdrukkingen en nietige bedreigingen moeten terugnemen, en zich als van zelven moeten schamen, over zoodanige onbillijke *openbare* verguizing en *strafbare* smaadredenen.

MIDDELBURG, den 10. April 1848. v. E.

VERGELIJKINGS-STAAT van de gedane betalingen wegens contributien, door de Deelgenooten van iedere der hieronder vermelde Begraafnis-Fondsen, over een tijdvak van zes jaren, met dien verstande, dat de berekening is gemaakt tegen gelijke uitkeering van *f* 110.— *f* 70.— en *f* 45.—

Bedrag der Uitkeering.	Ouderdom bij de deelneming van iederen deelgenoot.	In het Begraafnis-Fonds onder directie van D. de Oude, niet inbegrip den adm. kosten.	In het Begraafnis-Fonds onder directie van J. A. de Waal, onder inbegrip der adm. kosten.	Verschil.
f 110.	Van 15 tot 25 jar.	*f* 7.82½.	*f* 13.20.	*f* 5.37½.
« 110.	« 25 « 35 «	« 9.08½.	« 33.00.	« 23.91½.
« 110.	« 35 « 45 «	« 10.24.	« 43.98.	« 33.74.
« 110.	« 45 « 55 «	« 11.40.	« 54.96.	« 43.56.
« 110.	« 55 « 60 «	« 12.65.	« 66.00.	« 53.35.
f 70.	Van 15 tot 25 jar.	*f* 4.69½.	*f* 8.40.	*f* 3.70½.
« 70.	« 25 « 35 «	« 5.47.	« 21.50.	« 16.03.
« 70.	« 35 « 45 «	« 6.14½.	« 27.96.	« 21.81½.
« 70.	« 45 « 55 «	« 6.82.	« 34.98.	« 28.16.
« 70.	« 55 « 60 «	« 7.59.	« 42.00.	« 34.41.
f 45.	Van 15 tot 25 jar.	*f* 3.13.	*f* 5.40.	*f* 2.27.
« 45.	« 25 « 35 «	« 3.61½.	« 13.50.	« 9.88½.
« 45.	« 35 « 45 «	« 4.09½.	« 18.00.	« 13.90½.
« 45.	« 45 « 55 «	« 4.58.	« 22.50.	« 17.92.
« 45.	« 55 « 60 «	« 5.06.	« 27.00.	« 21.94.

Uit bovenstaande berekening blijkt aldus ten klaarste, dat door 15 Leden in het Middelburgsche Begraafnis-Fonds in den loop van zes jaren *f* 339,98 meer is betaald geworden dan in het Begraafnis Fonds, *Uit Voorzorg*. — Waaruit volgt, dat door elk lid, door elkander gerekend, per jaar *f* 3,77 wordt te veel betaald, en daar het Fonds onder Directie van den Heer J. A. DE WAAL thans meer dan acht honderd leden telt, zoo wordt door hem jaarlijks eene som van *f* 3016,— meer ontvangen dan er noodig is, en dit blijft in *die kas*, waarop geen der deelgenooten eenige aanspraak heeft. *Wat zal dat een groote kas worden!*

Een Vriend van Onderzoek der Waarheid.

MENGELINGEN.

Men leest in *het Leeskabinet* 1845, de volgende niet onbelangrijke beschouwing.

Troonopvolging in Frankrijk.

Men heeft dezer dagen in Frankrijk getracht het waarschijnlijk te maken, dat de graaf VAN PARIJS, de tegenwoordige vermoedelijke troonopvolger, Frankrijk niet zou regeren, ten ware met hem eene zonderlinge troonopvolging een einde nam, welke sedert eeuwen bestaan heeft. LODEWIJK XIII, heeft, volgens de overlevering, twee zoons gehad; de oudste, de man met het ijzeren masker, regeerde niet. LODEWIJK XIV had vier zoons, en de oudste de groote Dauphin, kwam niet tot den troon. LODEWIJK XV had twee zoons, en de oudste regeerde niet. LODEWIJK XVI had insgelijks twee zoons, van welke de oudste, de Dauphin, in den *temple* stierf. NAPOLEON had een zoon, die almede niet tot de regering kwam. LODEWIJK XVIII stierf zonder nakomelingen. KAREL X had twee zoons; de Dauphin (hertog VAN ANGOULÊME) regeerde echter niet. LODEWIJK PHILIPS eindelijk had zes zoons, en de oudste, de hertog VAN ORLEANS, stierf insgelijks, zonder den troon te beklimmen. Deszelfs eerste zoon is juist de graaf VAN PARIJS, en hij zou, indien de noodlotsregel geldig bleef, insgelijk niet tot de regering komen.

ADVERTENTIEN.

§ § Heden overleed, na een langdurig en smartelijk § lijden, ook tot droefheid mijner Kinderen, onze Nicht *KAATJE SEYS*, in den ouderdom van 52 jaar.

Men gelieve deze als eenige kennisgeving aan te nemen.

VLISSINGEN, VAN NOPPEN en KINDEREN.
den 11. April 1848.

---

§ § § De LUITENANT-KOLONEL, Kommandant van § § het Flank-Bataillon 4e Regiment Infanterie, brengt § bij deze ter kennis van belanghebbenden, dat de AANBESTEDING der leverancie van het VLEESCH voor de behoefte van gemeld Bataillon, zal plaats hebben te *MIDDELBURG*, op den 26. April aanstaande, des middags om 12 uur; zullende de voorwaarden ten bureele van den Luitenant-Kwartiermeester ter bezigtiging liggen.

De Luitenant-Kolonel voornoemd,
Bij afwezigheid,
De Kapitein,
A. G. REIJERS.

---

§ § § PUBLIEKE VERKOPING te Vlissingen, op § § Vrijdag den 14. April 1848, des morgens ten § 11 ure, aan het Pakhuis, Wijk D, No. 27, in de Breewaterstraat, van een KETTING, een End DITO, Twee Enden KABEL en Twee ANKERS, waaronder een met gebroken Stok; alles geborgen van het verongelukte schip *Le Commerce*.

Informatien te bekomen bij den Vice-Consul van Frankrijk.

---

§ § § De Directeur van het Postkantoor, *VAN LEERSUM*, verzoekt diegenen zijner vrienden, van wie hij door een bespoedigd vertrek naar zijn nieuwe bestemming geen afscheid heeft kunnen nemen, het hem ten goede te houden dat hij hun langs dezen weg een hartelijk Vaarwel toeroept, onder betuiging zijner gevoeligheid voor de blijken van achting en vriendschap, die hij gedurende zijn verblijf alhier in zoo ruime mate heeft genoten.

VLISSINGEN, 11. April 1848.

---

§ § Een REMPLAÇANT en een NOMMER-VERWISSELAAR benoodigd, adres bij *Th. DE KOSTER*, in de Nieuwstraat, Wijk H, No. 227.

---

§ § Terstond eene bekwame WERKMEID benoodigd, bij Mevrouw *MUSQUETIER*, bij de Duinpoort, no. 86.

---

§ § Bij den Boekhandelaar *A. J. DE WILDE*, § te *Middelburg*, is van de pers gekomen en verkrijgbaar gesteld:

NOG IETS omtrent het tegenwoordig belang van de Arbeidende, in verband beschouwd met dat der Hoogere Klasse van de Maatschappij, door *DIRK DRONKERS*; á 20 cts.

AFVAART-UREN
VAN DE STOOMBOOT
DE SCHELDE,
VARENDE TUSSCHEN
VLISSINGEN en BRESKENS.
APRIL 1848.

Van Vlissingen.				Van Breskens.			
Woensdag 12,	vm.	8	ure.	Woensdag 12,	vm.	9,15	ur.
Donderdag 13,	«	9	«	Donderdag 13,	«	10,15	«
Vrijdag 14,	«	9	«	Vrijdag 14,	«	10,15	«
Zaturdag 15,	«	10,30	«	Zaturdag 15,	«	11,45	«
Zondag 16,	«	11	«	Zondag 16,	nm.	12,15	«
Maandag 17,	«	11,30	«	Maandag 17,	«	12,45	«
Dingsdag 18,	m.	12	«	Dingsdag 18,	«	1,15	«

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 11. April. Sedert den 8. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Johanna, P. J. de Boer, Marianopel, lijnzaad; Matador, G. N. Zeeling, Hulda Johanna, R. H. Krann, beide Bordeaux wijn; Telegraaph, L. R. Herlofsen, Falmouth, boonen.

Voor Gend bestemd:

Joseph, M. van der Heijde, Liverpool, klipzout.

Voor Vlissingen bestemd:

Sine Nomine, H. Meuldijk, New-Castle, steenkolen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Dina, J. Jongebloed, ballast, Avontuur, Maria Gallanie, J. Svensen, stukgoed, Bremen; Engelina, H. H. Meijer, stukgoed, Brahe.

Van Gend gezeild:

Etta, D. H. Dirks, ballast, Embden.

---

vieren zijn: hoe meer zielen, hoe meer vreugde.

Gewoonlijk nam mevrouw Capra in mijne tegenwoordigheid, eene voegzame en eerbiedigde houding aan; ook dacht ik, dat zij, gedurende onze afwezigheid, zich vrijmoedig aan hare ongelukkige neiging voor mijn fijnen wijn had overgegeven; maar ik dacht te veel over de voornemens van Beppo, om mij dit vergeten van de wetten van het fatsoen aan te trekken. Het maal door hare zorgen aangerigt, was eetlust verwekkend en goed klaar gemaakt: zoete vruchten, van een heerlijken geur, verhieven zich als eene pyramide naast koud gevogelte, op een tafel bevallig gedekt met eene Indische mat. Ontkurkte flesschen campagne, omringd door eene driedubbele laag ijs, stonden in emmers, en kondigden al de waakzame zorg aan, die mevrouw Capra voor dit vocht had. Vier doorschijnende waskaarsen verspreidden in de zaal een zacht licht. Wij zetten ons slechts met ons drieën aan tafel, want Beppo weigerde met ons aan te zitten, en zette zich in den afgelegensten hoek der kamer, geheimzinnig in zijn mantel gewikkeld, neder. Dit tooneel was van een vreemden aard: de vrolijkheid, die op het gelaat van mevrouw Capra schitterde, stak vreemd af bij de doodelijke bleekheid harer dochter en bij de droefheid, die zich op mijn gelaat vertoonde. De oogen op Beppo gevestigd, beschouwde ik hem met dien blik, zoo vol van geheimzinnige vrees, waarmede Macbeth de schim van Banguo volgt.

— Hebt gij den duivel dan van daag gezien, mijne lieve kinderen? zeide mevrouw Capra vrolijk tot ons, gij zijt zoo droevig en zoo stil als of gij van eene begrafenis terug kwaamt. Komaan, laat ons vrolijk zijn:

Een reis toch is het leven,
Versieren wij dat steeds!

neuriede de waardige vrouw, die in de komieke opera regt te huis was.

Dit refrein ontrimpelde mijn voorhoofd niet: ik had groote tranen in de oogen van Gianetta gezien.

— Wat kan toch de oorzaak van uwe droefheid zijn, dochter van mijn hart? vervolgde mevrouw Capra, nadat zij eerst haar glas champagne had leeg gedronken, laat ons zien, zijt gij niet gelukkig? Als men uwe natte oogen zag, Gianetta, dan zou men zeggen, dat gij, in plaats van met uw vriend en uwe goede moeder, met den kommandant Calebasse aan tafel zat. Aha! die oude gek, hij zwerft nog steeds om dit huis; maar nooit zal zijn oude snuit deze deur overschrijden. Die vrek! die ons van vijftig francs in de maand wilde laten leven! Hij is lang zoo niet als uw lieve Karel! dat is eerst een edelmoedig man, die op geen vertering ziet, en op wien eene moeder trotsch moet zijn, als beschermer van hare dochter.

Op dit oogenblik rees Beppo, als eene wrekende schim, voor mevrouw Capra, op; een onwankelbaar besluit stond op zijn gelaat te lezen.

— Herkent gij mij, Mariana? vraagde hij met eene schrikkelijke stem.

Bij deze vreemde verschijning, scheen mevrouw Capra als van den bliksem getroffen; zij bleef stil, onbewegelijk, en als van gevoel beroofd; maar hare oogen rolde in de kassen, met eene onbegrijpelijke snelheid.

— Overspelige echtgenoot! moeder zonder ingewanden! wat hebt gij van uwe dochter gemaakt? vroeg de balling.

Voor alle antwoord wierp mevrouw Capra zich snikkende aan de voeten van Beppo.

De balling vervolgde met eene onuitsprekelijke geestkracht:

— Gij hebt met hare reinheid handel gedreven, gij hebt hare eer verkocht, zoo als gij in vroegeren tijd de uwe hebt verkocht: gij zult sterven!

— Genade! genade! zeide het ellendige schepsel, de handen van Beppo met hare tranen besproeijende; maar hij wierp haar norsch van zich af, en zeide:

— Terug!

Op dit oogenblik, riep Gianetta, die ik bleek en stervende in mijne armen hield, met eene hartverscheurende stem uit:

— Vergeef haar, mijn vader, om den wil uwer dochter!

Maar deze woorden waren onmagtig, om den dorst naar wraak van Beppo te ontwapenen.

— Red haar, in naam des hemels, Karel, red haar! riep het jonge meisje, zich losmakende uit mijne armen.

Ik snelde naar den balling toe; maar op dit oogenblik viel het ligchaam van mevrouw Capra, als lood, op den grond, en streed den laatsten strijd: Beppo had haar een dolk in het hart gestooten.

— Er is regt gedaan, zeide hij; zij is dood! .... Laat ons vertrekken, mijne dochter, en deze plaats van hoon en schande verlaten.

En daar Gianetta, op het zien van bloed, bezwijmd was, nam hij haar in zijne armen, en droeg haar als een kind weg.

Ik moest al den last van eene criminele instructie ondergaan. Den hemel zij dank, dat mijne onschuld weldra gebleken was; maar ik moest niet te min, van den kant mijner bloedverwanten en chefs, lange sermoenen over de gevaren van slecht gezelschap, ligtekooijen, enz. te bezoeken, verduren.

IV.

Daar een mijner vrienden, die bij de expeditie naar Afrika, zwaar gewond werd, mij geschreven had, dat hij zijne herstelling aan de edele zorgen eener zuster van barmhartigheid, Gianetta genaamd, te danken had, vermeerderde de goede herinnering, die ik in mijn hart voor dit jonge meisje bewaarde, levendig mijn wensch om deze overwinning te bevestigen; maar toen ik te Algiers kwam, was deze zuster aan de cholera bezweken, en ik heb nooit geweten of dit het lot van Gianetta is geweest.

(Echo.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEBER.